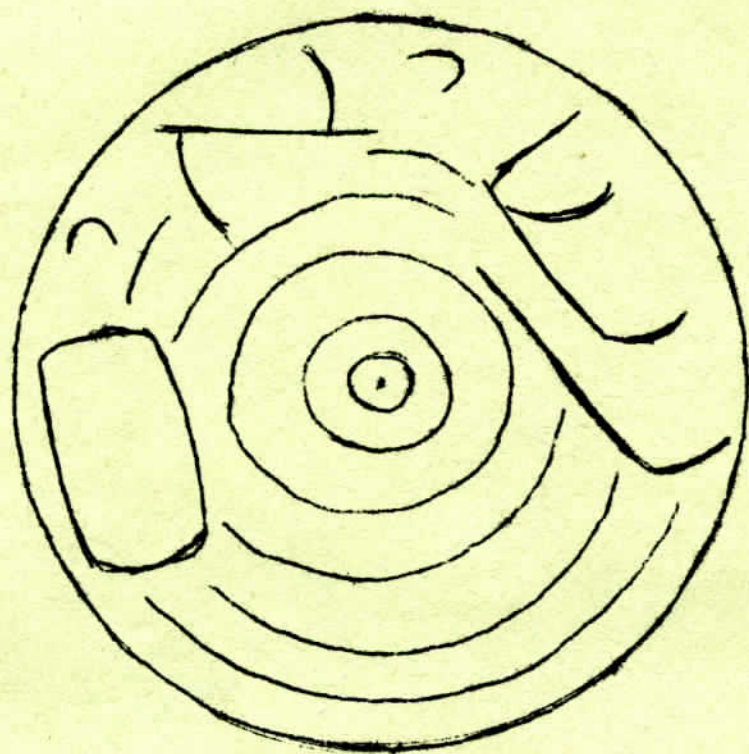

• עליון חברה הילדים, כפר הרשיא •

עליון חס' ז'

• עליון סכום - שנת הלימודים •

• תאריך - 4.7.68 •

ישוב (תחילת) מחדש, ילדים, מתחילים

ללמוד את השיר קולנוע פתחים

שאלו מיליון שאלות, פתחים

השירים ילדי קדוש

ילד חיים עזר

אל מחנה הילדים מתחילים...

על ילדי

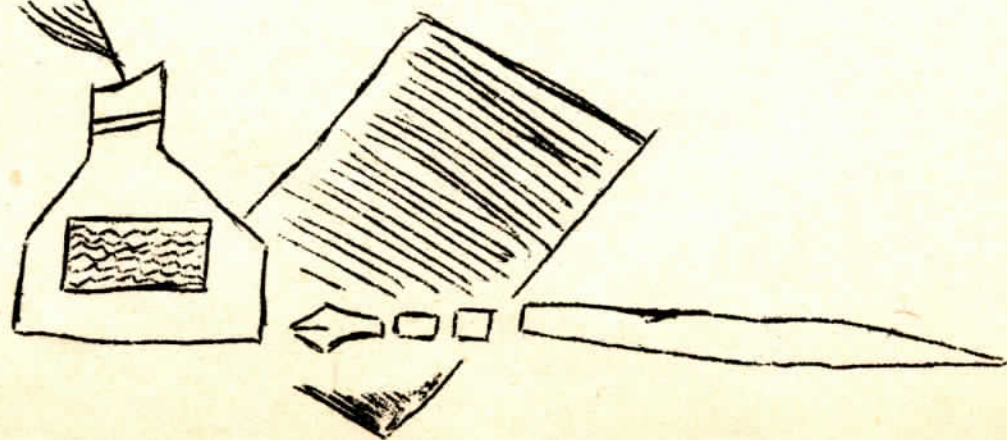
צבר המערכת

עין זה הוא חסכם את שנת המאמצים
לחופה.

בקנה - מדה מאומה - חתירה היסוד אמריקה,
הקולות הציוני בירושלים,
שנה אמריקאית ששה בועות, המשק
החבול והמתיחות מאדק הקבוצה.
אם במשקנו עומדת השנה בסימן שנה היסוד
זהו שלב - הסמיכה את רשומה בסוף
השנה הקודם - בו המצוה של יצירה סניעה.
עוד מחבור של יצירה הקיצ זמן (המחבור)
ואחד עשרה יצירה עומדים מוכנים זקבן על
עצמם על הקדושה אחריה זמע שיהם, וכל
להם עצמם הצבירו מען במה הכר - מצוה
ההקדשה יצמחו אמורים זעם, המשק ואמלכה
זקבן במה סניעה - ברכה מצא טוב שנוחה
מכ הבורה החזק.
בעין, תמצאו סכומים מאומה שונים שעה
על המשק השנה - זמן זה נכח אלא
מאה זכר

קריאה (עומה)

המערכת

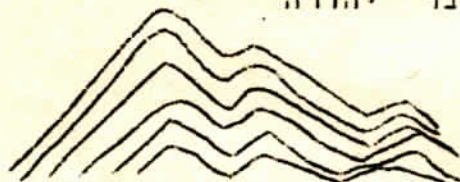
אין טעם לסכם את המסלול מכיוון שבורותכם בנושא משוועת. לכן
אספר על מקרה אחד אשר זמן התרחשותו - ביום ההליכה האחרון;
כאשר הרגליים עייפות כבר מארבעת הימים הקודמים, "המנוע בקושי
"סוחב", ותבאי מזג האויר מכריחים את כל מי שלא רוצה לקפוא
בשעתיים הראשונות של הבוקר לסחוב את מעילו על הגב, או ביד,
במשך שארית היום עד 2-3-4-5 אחרי הצהרים!

...הולכים והולכים... מגיעים למקום מוצל כדי לאכול ארוחת
צהרים. כל משק מתארגן בנפרד. התרמילים נפתחים בעייפות ובאדישות
ומתחילים ללעוס ולהעלות גרה ב"כריספס" - מנת החנק היומית,
ובמיץ עגבניות אשר בתחילת הבוקר היה עדין מוצק. מעיפים מבט
הצידה לראות איך מסתדרים המשקים האחרים. והנה ידידנו אשר
אתם אנו חולקים את ספסל בית הספר, והרי זה פלא - הם כבר גמרו
לאכול אך פיותיהם בוטפים ריר ולשונותיהם משתרבות החוצה
בראותם אותנו - כל אחד שרוע למלוא ארכו - לועסים ומעלים גרה
עד אין יכולת לבלוע ולעכל עוד. הם ממשיכים להשקות את סלעי
הנגב הצחיחים ברידם ואנחנו כבר פותחים כפתור שני במכנסים
הקטנות והולכות. רמז ראשון מצידם היה בתנועות ידיים. אני
אוכל פרוסת לחם אחרונה, אך תחושה מוזרה אומרת לי להרים מבטי
ולהסתכל הצידה, והנה אחד מהרעבים הללו לוטש בי עינים
ומאותת לי בשארית כוחותיו הכלים: "תשאיר לי את הפרוסה הזאת".
אני ממשיך ללעוס כאילו לא ראיתי דבר. וכך היה לבסוף. לאחר
שרובנו עברנו תהליך דומה - כל אחד מהרעבים הכיר את חברו
והחל להציק לו - התחלנו להשליך לעברם את שארית מזוננו, בין
השאר: עגבניות רקובות, והללו התלהבו מנדיבות לבנו.
לאחר שכולם קמו, והתחלנו שוב ללכת, שאלנו את האיילת' ביקים:
"מה קרה? המענה לא אחר לבוא: "אף אחד לא רצה לסחוב על הגב".
תארו לעצמכם עד כמה היה הטיול מפרך, אם האיילת' ביקים ויתרו
על האוכל....

ועוד היו כאלה שתמהו מדוע לקראת סוף היום החל גוש מסויים
מתוך 300 החבר'ה לנוע בקצב בלתי רגיל לעבר קווי הגמר -
המשאיות נושאות המזון.

ג ד י (י"ב)

טיול במדבר יהודה

"היה זה יום איום וחמסיני של קיץ
והמקום הוא בין עין גדי למצדה -
הגדוד קרס תחתיו מחוס ופיק ברכים
וכבר לא האמנתי שנגיע למטרה...."

ובכן, המדובר הוא בטיול למדבר יהודה או יותר נכון על אחד מהימים.
המטרה היתה כזכור לי "ראש על-נאקב" שהוא תצפית נפלאה על ים-המלח.
(כך נזכרנו יותר מאוחר). לאחר שינה לא שינה על "אדמת-הנגב"
השוממה, מאוששים ומלאי מרץ נעורים, בעוד הכל שקוע באפלה שמנו
פעמינו לעבר היעד. ובכן הגענו להר הראשון. (שארץ הנגב משופעת
בשכמותו) הדבר היחיד שרוצים לעשות כשמגיעים לאיזה הר כזה או לעמוד
במקום או פשוט "ללכת מסביב" אבל לא! צריך ללכת ישר קדימה. אז
מתחילים לעלות הצעדים מתקצרים הנשימה קשה היאוש גובר המצב איום
ו... הגענו למעלה. טוב, מכשול אחד עברנו. אבל מה רב הכאב כשהמדריך
מבשר לנו שעל ההר שמולנו גם בטפס. טוב, דיה צרה בשעתה. כעת יש
ירידה ומי לא אוהב ירידה? במשך הזמן התחלנו להתרגל לנוף המדברי
המשונה (והיפה לעיתים). לקראת ערב כשאנחנו כבר נראים כמו פרים
המובלים לשחיטה, הראש שמוט ובוטף זיעה, הגענו ליעד שהוא כמו
שבאמר תצפית נפלאה על ים-המלח. הדבר היה פיצוי ראוי לשמו. להגיד
את האמת, עד לאותו יום חייתי באשליות שהמדבר הוא שטח עצום
שכולו שטוח ושמש. לא לקח הרבה זמן עד שאשליותי התנפצו.

עפרה

עב. סיון ה'לימודים

1. 10. 1914. 10. 1914.

א' ב' ג' ד' ה' ו' ז' ח' ט' י' י"א י"ב י"ג י"ד י"ה י"ו י"ז י"ח י"ט
 כ' כ"א כ"ב כ"ג כ"ד כ"ה כ"ו כ"ז כ"ח כ"ט ל' ל"א ל"ב ל"ג ל"ד ל"ה ל"ו ל"ז ל"ח ל"ט
 מ' מ"א מ"ב מ"ג מ"ד מ"ה מ"ו מ"ז מ"ח מ"ט ס' ס"א ס"ב ס"ג ס"ד ס"ה ס"ו ס"ז ס"ח ס"ט
 ע' ע"א ע"ב ע"ג ע"ד ע"ה ע"ו ע"ז ע"ח ע"ט פ' פ"א פ"ב פ"ג פ"ד פ"ה פ"ו פ"ז פ"ח פ"ט

ימים - ימים
ימים - ימים
ימים - ימים
ימים - ימים

133 - 134

[illegible]

1894

Wm. H. W. W.

3. 10. 1937

die ich in

... and the ...

of 30

[illegible][illegible]

4. 18. 1915

...ה' - י' - י"ב, מן, מן

האם יש לך שאלות?

1. 10. 2014

312 148

3 dithionite 123

1137 - 100

...

הַיְיט'מ פֿאַר אַן אַלְטֶן פֿאַרשטאַנד

کتابخانه
مکتبہ اسلامیہ

קל, וכן

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय

1000 - 1000

1000 1000 1000 1000

341 0130224 - 0130222

2011 8'21'21"00

ממלכת ישראל - 777

צ'אב'ים ב כ'ב'ז רנ"א.

- תע, יבית. ה ה

כח. ב' יום. יעקב.

1701 - 1702

[illegible]

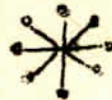
...
...

... 347: 347: 347:

ביום הראשון בכנסתי לכתה ומיד קפצתי לשולחן הפינה האחורית ביותר. ישבתי כמה שיותר זמן וביסיתי להעלם מהעין. אבל המורה ראתה אותי ושאלה לשמי. הסמקתי, התבלבלתי וגמגמתי בקושי - תמנה. לא דברתי בכתה אלא כששאלו אותי וגם אז איזה - כן או לא - מגומגם. עברו שבועות וחודשים והתחלתי להרגיש בבית. לא תמיד עשיתי שעורי בית, העתקתי עבודות והתחריתי בצעקות שכני לכתה. יצאנו לטיול שנתי ועכשיו אני אפילו עולה בצעקות על כמעט כל הילדים בכתתי. לא למדנו הרבה, אבל הווי כיתתי היה וזהו העיקר, לא?

תמנה

שִׁיר ל שְׁנֵתִי - כֶּתֶת אִירֵל

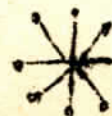
התחלנו את היום הראשון בנסיעה מעייפת עד שומרון, קלי הרגלים ירדו מן המכונית אך חזרו כעבור 10 דקות מיובשים, ורק בעזרת כמה גלונים של מים החזרנו אותם לחיים. אורה חובבת הים נסעה לקסריה (גם עם היתר) שם התרחצנו ובין היתר הסתכלנו גם על העתיקות. בלילה הלכו כולם ל"תעלת השופכין" נחל-אלכסנדר, למים לא הגדיש איש תשומת לבורצו למזנון. למחרת נסענו לשמורת הטבע - נחל תנינים. המסביב היה קבוצניק ואמר: שאם במשיך להפריע הוא יהיה צינני! נפחדנו והשתתקנו. היה משעמם לכן הוצאנו את מרצינו על צמחים מוגנים. אורה משוגעת גם אחרי מוזאוניס, ולכן מן השמורה נסענו למוזיאון בילי. חוץ מהמדריך לא היה שם שום דבר מעניין. משם נסענו לרמת הנציב - לזכר אחד הרוטשילדים. למשפחה זו כמו למשפחת קנדי יש יותר צאצאים מצרות לכן ישראל קיימת. נסענו משם למכמורת כמובן לרחוץ בים. הלילה היה סוער ביותר, והמורים היו על סף התמוטטות פיסית, למחרת עברנו לאכסניה בורמלית יותר בתל-אביב. היעד הבא "קריית-המוזיאונים". אורה הובילה אותנו כמרץ בין עשרות מוזיאונים. יש לציין שבין היתר היו כמה מוזיאונים מעניינים, אך אסור להפריז. מ-3 עד 7. בערב היינו חופשיים ורוב הילדים נסעו לעיר והסתובבו בדיזינגוף. היה זה מחזה מכנין לראות קבוצת ילדים מצד אחד של הכביש פוגשת קבוצה שניה מצד שני של הכביש. בערב הלכנו לסרט מצוין "כחום הלילה". אחרי הסרט היינו כל כך עיפים שנידמנו כמו שקים. ביום ד' הדרמנו לאחד מקצוות הארץ "יד מרדכי" שם ראינו את השיחזור הבודע של התקפת המצרים. עברנו משם לשדה אבטיחים מיד בכנסנו לאוטו המוני אבטיחים שעד עכשו אינני יודע אם שלמו בעדם. משם נסענו לחוף אשקלון שהיה יותר שווה מבריכת האצות שבקרא מכמורת. עזבנו את המקום בצער, ונסענו למכון ויצמן, שם רואים מה שרואים בחדר וויצמן שלנו. ראינו גם סרט על המכון באולם קולנוע פרטי של המכון, האולם היה יכול בלי בעיות להתחרות עם שאר אולמי הקולנוע בארץ. חזרנו לאכסניה. אני מציין שביום זה הייתי תורן ומיותר להגיד שהאוכל היה "טוב ביותר". בערב שוטטנו בסימטאות יפו, היה יפה ואכזזי. רק חבל שבעלי הגלריות קללו אותנו אחר כך, הרי זה לא אשמתם שבכנסנו לחדריהם הקטנים כ-30 חברה כמו עדר פילים. בשעה 1100 נסענו ל"יריד המזרח" חוץ מסוכר על מקל, לא ראינו כלום, חזרנו מאוכזבים לאכסניה. שם הרעשנו הרבה ואב האכסניה בא ואמר: "שהוא מבין שאנחנו נוער תוסס אך צריך להתחשב ברגשות שכיננו". רק ב-200 הלכנו לישון. ביום המחרת נסענו לטלוויזיה לימודית שם ראינו שדור במעגל סגור על משולשים חופפים, הלואי ואנו היינו לומדים כך חשבון.

אחרי זה היה שידור על "תלמידים מראינים סגן מפקד גיטו ורשה" גם כן היה מעניין. משם נסענו למוזיאון "גוף האדם" בפתח תקוה, המוזיאון היה מעניין ביותר ומלווה באור ותנועה, רק חבל שהאיש שתרם את המוזיאון התעסק יתר על המידה בבעיות מין! משם עברנו ל"יד לבנים" בו נוצרה הנדיחה הבאה:- המדריך: "יד לבנים מוקדש לזכר החיל האלמוני"

X : מי הוא היה?

ונסענו בחזרה למולדת.

ע ו ד ד

קרכת

חברים

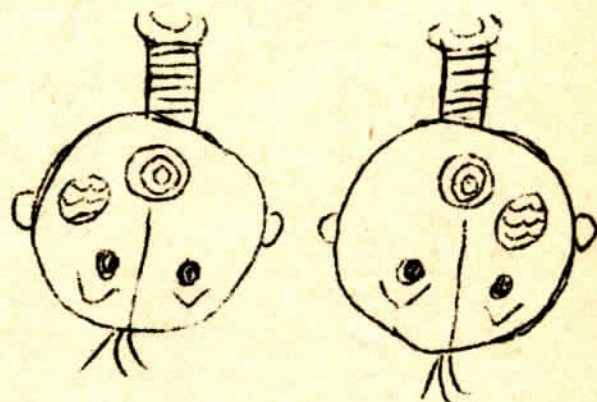
את ילדי סניורה -
ההגיעם אמרנו -
אנחנו חברים החברים
אצל טוב .

(הילדים)
אצלנו
הגיענו
אצלנו

אגדי -
אנחנו חברים
אנחנו חברים
בכח החברים

הילדים
הגיענו
אצלנו

את חברים החברים -
שעבנו בשלום(?) את שנת החברים
והגיעו שלמים ובחיים לחיים
חיים נעים .

פירוט ההוצאות:	קבלנו	60 ל"י
דמי הש.	בחוג	36 "
אוטובוסים		19 "
קבצנים		0.21 "
נפלו בדרך		0.7 "
כנראה זרקנו עם	מפית הפלפל	2. - "
עוגיות, מסטיק, גלידה, לוליפופ		1.80 "
וכו'		0.20 "

סה"כ באומדן 62.00 ל"י

החוג במשך כחמישה ימים ובושאו היה - מלחמה בכלל, ומלחמת ששת הימים בפרט. במשך חמישה ימים שמענו הרצאות ושיחות, ראיו סרטים על המלחמה ובעיותיה, וכן את "בימת הקבוץ" בתוכניתה "ששה ימים". השתתפו בחוג קרוב לחמישים חבר'ה מגילאי י'-יב', מעשרים ושנים קבוצים של ה"אחוד". המורל היה גבוה במשך כל החוג. הכרנו חבר'ה חדשים וקיימנו ערבי-הווי ספונסנים שלעיתים נהפכו מבלי ששמנו לב ל"בוקרי-הווי".

האמא של החוג - גיורא מגניגר - דומה בחיצוניותו לאפרים קישון, ראוי להוקרה על החזקת מצב הרוח המרומם במשך כל החוג. כן הייתה בידיו משרת המעיר והמאיר - בוקר בוקר היה מרחף ממיטה למיטה, ולוחש באזנינו ברכות- "בוקר-טוב" ועדוד למשך היום. כן ראוי לציון הכנסת האורחים של קבוץ עינת- שלא חסך טורח ואוכל ע"מ להנעים את שהותנו ואפילו העמיד לרשותנו את מועדון החברים היפה והמרווח.

בין הבעיות הרבות שהעלינו היו -

- המלחמה: הכרח אנושי או לא?
- המיוחד בדור מלחמת ששת הימים - לאור ההיסטוריה של עם ישראל (השוואה למרד גיטו ורשה).
- הכמות והאיכות של קיבוצניקים בתפקידי פקוד בצ.ה.ל, והגורמים לכך.
- היחס לשבויים ולשלל.
- מציאותנו כאן - צודקת או לא - האמת כפי שהערבי רואה אותה, האם קיים בכלל צדק אבסולוטי.

לרבות מהשאלות לא מצאנו תשובה ויתכן שתשובה מוחלטת אינה קיימת. מטרת החוג הייתה בעיקר להעלות את ה"ביות ע"מ לכוון את החשבה ולהוסיף קצת ידע. בין היתר שמענו הרצאות מפי ישראל ביטמן, יעקב גולדשטיין ויהודה ניבי. כן שוחחנו עם לוחמים, סייס ושריונאי שהשתתפו באופן פעיל במלחמה. בזמן ההרצאות והשיחות לא חסרו הבדיחה והחידוד. מרצה מסוים שהזכיר אפילו לחסרי הדמיון שבנינו- סוס, כמעט וזכה לחבילת קש על שולחנו במקום התה הסטנדרטי. מרצה אחר שעבריתו קלחה מפיו שוטפת ומבומרת גיבוני "מה יפית", ביקש בתום הרצאתו קושיות מעם מאזיניו, ועת עלמה חיבבית לאטה לו את קושיתה - זכתה לתשובה - "והרי זוהי אינולת בסיסית!" עוד משלו "זהו שיא הביבוביות הממוצעת". חוויה בלתי רגילה עברנו כשראינו בנ"ס מכתה י"א מארגנים שירה אדירה שנמשכה כחמש שעות עד גשעות הקטנות של הלילה - ולא פסחו אפילו על "עוגה עוגה" ו"השפן הקטן". אכן חזיון בלתי מצוי אצלנו!

אגב, כאשר ענינו פעם על השאלה הביצחית - "מאין אתם?" בתשובה הביצחית "מכפר-הנשיא" בענינו; "אהה! הפסדנו לכם 7:2!"

בסיכום - נהנינו מאד מהחוג, הכרנו חבר'ה חדשים והווי שובה. האירוח היה כבית הבראה. כן נפתחו לפנינו כמה אפיקי מחשבה חדשים. כבר הזמנו מקום לחוג הבא, עוד מישהו מעוניין?

רחל (י')

לעזת בעל חיים

בערים בני חברה קדמונית - גאים ומתבוששים -
עומדים במרכז טקס התבגרותם. החברה הבוגרת
מטילה עליהם מבחנים ומצייבת את המעבר
מילדותם חסרת הדאגות אל החיים.

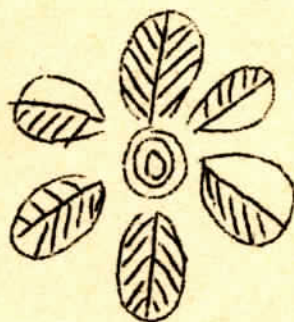
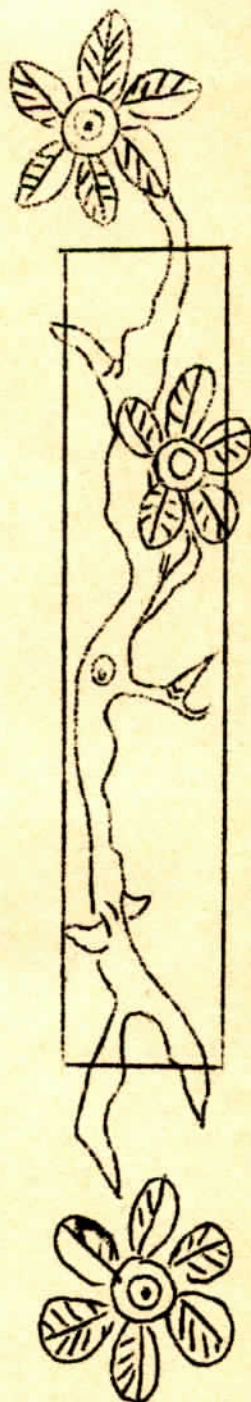
בער יהודי בבור וברגש עולה לתורה. מקיים
מצוות המסמלות את כניסתו לעולם של תביעות,
של מבחנים, - של מצוות.

המנהג עתיק ומשמעותו עמוקה. אנחנו חיים
בחברה שונה. הבער המתבגר בחברתנו אינו
נתבע להשתתף במלחמת הקיום האישית, החברה
ממשיכה לקיימו ולטפחו.

המצווה - הדתית, מתמצית בהנחת תפילין,
החברה הקבוצית מצייבת את ראשית ההתבגרות
בדרך שונה: הצבר בפני הילדים משימות
אישיות, קולקטיביות, עיוניות ומעשיות.

המיתת חיהם ופעילותם במצאה בתחושה גלויה
ומתעמקת שאכן, מתחילים לתבוע מהם אחריות
אישית, יתר עצמאות - ועם זאת גם יכולת
לעבוד בצוותא.

הילדים מתבגרים. אנחנו מתבגרים איתם -
מלווים אותם באהבה. גאים על הישגיהם כאילו
טופחים על כתפיהם המתרחבות, ורוצים לומר
להם; צמחו, התבגרו, היו בני אדם, היו
שותפים ליצירת הוריהם.

מילות תקווה ..

לאחר שנה וחצי של בהול חברת הילדים (פחות או יותר), בתבקשתי להביע את דעתי עליה מעל דפי העלון. חייב אני לציין שאין לי ממש דעה מגובשת על החברה, אולי משום מצבה המיוחדת, אך בכל זאת אנסה. חברת הילדים אשר מורכבת משלוש קבוצות או ליתר דיוק ארבע כתות מצומצמות, ישנם בה כ-35 ילדים, ולגבי חברת ילדים, זהו באמת הרכב קטן, ולכן ישנם מגבלות רבות, למרות שבמקרים מסוימים יש לזה יתרונות. אל בא בשלה את עצמנו, חננה זו אינה פועלת כפי שהיא צריכה, כלומר- הפעלת ועדות שונות, קיום חוגים וכו' והסיבות לכך הן רבות. למשל האוירה המיוחדת השוררת אצל ילדי כפר-הנשיא. שנובעת לדעתי מהחנוך והרוח האבגלוסכסית הנושבת במשקנו. ועל כן אולי יבינו אלה אשר מבקרים את אי יכולתי לנהל את החברה כראוי. סיבה נוספת לכשלונה של החברה שנובעת מהסיבה הראשונה, והיא יחס של זלזול מוחלט אפשר לומר, מצד אחוז גדול מאד של הילדים כלפי אותו גוף שמנסה להפעיל את החברה-החטיבה. ועלי לציין שהחטיבה באמת מנסה לעזור לנו למצוא פתרונות לבעיותינו, אך עד כה הם נתקלו בקיר אטום ושתיקה כללית של הילדים.

הסיבה שלדעתי היא העיקרית אשר מכשילה אותנו היא הרכב הגילים והפער הגדול בין הקבוצות אשר בחברתנו. קשה מאד להפעיל בער בן 17 עם בער בן 14 אם מבחינה מעשית או עיונית. וזהו המצב אצלנו, אך בכל זאת אנו מנסים להתגבר, ואני משוכנע שיבוא יום ודעות מאין אלו יהיו מאחורינו. לחברתנו ישנו יתרון גדול על חברות רבות ומוצלחות יותר, והוא מרכז החברה - המועדון לדעתי זהו המפתח להצלחתנו, להפעיל את החברה בעתיד, אם נדע לבצל אותו כראוי אזי מובטחת לנו חברה פעילה בעתיד, למרות כל הבעיות.

שמוליק

מילות פרידה לי"בתניקים

והשנה תמה ובגמרה, ומה השתנה בחברה, הי"בתניקים מצפים, ומעט חרדים לעתיד הבלתי ידוע עומדים על פרשת הדרכים, ומהססים, לאן, לאן, ומה אנחנו בכלל? כבר לא ילדים, עוד לא חברים מה אנו רוצים וממנו מנקשים, את מקומנו נמצא את שורשינו נתקע בזה ביתנו?

האם חלומותינו בגשים משפחה להקים חינוך להשלים צבא- חיל אויר משק צעיר. ובמבט אחורה מה השגנו

ומה נתנו לחברת הילדים. האם היה כדאי, חשוב או מועיל לנו, לכם הנאים אחרינו ובכלל, אולי נחשב בזה מחר, מחרתיים בעוד שנתיים ונתגאה במה שעשינו, או נתחרט על מה שלא הבנו וראינו אז בעבר.

כי כעת האחריות כבדה עלינו מפליגים לתוך תקופה חדשה להוכיח לעצמנו ולקיבוץ כולו שמה בתוכנו אם בעקיפין או במישרין ספגנו רחשנו התחנכנו בזה ביתנו כפר - הנשיא

רחל אביצ'ניכ

בהגיענו למבוא הגליל אחזוני מבוכה וחוסר ידע מוחלט כלפי המתרחש, הושיבתנו מורתנו הידועה בכבוי ר.ג.ד. על הרצפה בכיתתנו החדשה וחילקה אותנו בצמדים למכתבות. מאז לא הפסקנו לשבת על הריצפה, או ליתר דיוק לשכב לכל רוחב הפרוזדור. אלא שעתה נקראו שעות הרביצה - "שעורים חפשיים". אין צורך להאריך את הדיבור - בית הספר הזה דרושה לו מהפכה צרפתית אשר תוצאותיה יהיו, שלא כמהפכה הב"ל, אלא מידיות. דרוש עירוי דם מידי, השתלת לבבות חדשים וצעירים. דרושה יד חזקה, בן אדם, ואני מדגיש שוב, בן-אדם, אשר ידע לשלוט בעניינים, לתרץ כל טעות מצד אותו חדר מורים אשר בתחילה זוכה ליחס של יראה ולאחר שנתיים שלוש-של זלזול. ואם לא לתרץ אז להודות שאיננו יכול לתרץ. דרושה הקפדה בנחירת מורי - חוץ, כאשר אין אפשרות להשיג מורה קיבוצי. הדברים הללו ישמעו קצת בוטים אולי, אך תלמיד שנתקל ביחס אדיש וותרני מדי, אולי אף מעודף רצון-טוב, מיד עם כניסתו לבית"ס, אינו יכול לנער מעליו את הרגשת ההפקרות וה"אני עושה כרצוני", בשנים שלאחר מכן. השילוב עם בית"ס כפר-בלום אינו יכול להזיק כי אם רק להועיל.

גבי יאיר

סמינר י"ב - תשכ"ח

מותר הקבוץ על חברות קובנציונלית הוא קודם כל בחיבור, איפה נמצא תופעה דומה לסמינר י"ב בין חברות העולם? מקובל במסגרת החיבור הקבוצי ש"כשמו כן מסרתו העקרית". הלמוד תופש מקום שני בכל השלבים. סמינר י"ב משתלב יפה בתמונה זו, היא מהווה סיכום מתאים ל-12 שנות החיבור ופגישה אינטלקטואלית אחרונה בין חניכי תנועת האיחוד. המחשבה העצמית ורמת האינטליגנציה הגבוהה המושגת בשיטת החיבור הקבוצי צריכים היו לה בטא בכונה בתנועות הנוער. תפקידה של זו להשלים השקפת עולם ולהבהיר את ערכי הקבוץ לחניך לקראת הקבלה לחברות. לדאגון רבים קיים עיוות מסויים ביחס לתנועה. יתכן שהמצב נובע מ"חיבור יתר", כלומר, חוסר תפקיד למסגרת חינוכית בנוסף לבית"ס. היחס המתוח בין מזכירות החטיבה לבין בוגרי התנועה, פגע קשה בסמינר וגרם כמעט להתפרקותו. המחזור ה-3 בסמינר התקיים כיותר השביים, באכסניית בוער כפר ויתקין, אולם ההרצאות ניצב כ-300 מ' מהים וכ-100 מ' מכביש החוף הסוער, כלומר, תנאי ההרצאה והמשמעת העצמית היו קשים. הגיעו 130 חבר'ה מרחבי התנועה, כולם מוכנים לטבילת ממושכות בים, לנסיעות בכיוון בתניה ולמשחק שש-בש! כך התחילו ההרצאות; מזכירות החטיבה כללה בתוכנית; ערכי קבוץ וסמליהם, דת ישראל בצורותיה השונות, בסחון המדינה ובעיותיה השוטפות, שאלת הנוער, הדרכה ואף הסבר מקיף על הסרט $8\frac{1}{2}$ של פלייני" שהוקרן למעצבו בתנאים איומים, בימים האחרונים התקיימו סיור מודרך במחנה 80 ושיחה על חיבור מיני בתנועה. אין ספק בדו פרצופיות הסמינרים ואפשר לראות בהם "סמי-קייטנה". האוירה החברתית היתה מצוינת והתבטאה בהווי סוער-כולל שירה וריקוד ומורל גבוה במשך כל הכנס. לעומת זאת היחס בין החברה למזכירות החטיבה היה מתוח וגרם לאי נוחיות. אפשר לסכם שמבחינת מפגש חברים וקייטנה היה לסמינר הצלחה גדולה, אך הצד העיוני כולל התנאים היו חלשים בנקודות רבות.